

קיצור הדף היומי

יום ראשון, כ"ה בכּשון תשפ"ב ראש השנה • כב

מעשה שעֵיכבן רבי עקיבא כו'.

ר"י: ח"ו שר"ע עיכבן. אלא שזפר ראש גדר: עיכבן, ושלח רבן גמליאל: והורידוהו מגדולתו.

אב ובנו שראו את החדש - ילכו.

לא שמצטרפין זה עם זה,

אלא שאם יפסל אחד מהן - יצטרף השני עם אחר.

ר"ש: אב ובנו וכל הקרובין - כשרין לעדות החדש.

רבי יוסי: מעשה בטוביה הרופא שראה את החדש בירושלים,

הוא ובנו ועבדו משוחרר,

וקבלו הכהנים אותו ואת בנו ופסלו את עבדו. פ"ש

וב"ד - קבלו אותו ואת עבדו, ופסלו את בנו. פת"ק

רבי לוי: החדש הזה לנמ'. ר"ש: עדות זו תהא כשרה בכס.

ורבנן: עדות זו תהא מסורה לכם.

שמואל: אין הלכה כר"ש. והך דכר"ש משום דהפך ר"ש בר' יוסי.

אלו הן הפסולין: המשחק בקוביא, ומלוי ברבית, ומפריחי יונים,

וסוחרי שביעית, ועבדים.

זה הכלל: כל עדות שאין האשה כשירה לה, אף הן אינן כשירין לה.

הא במקום שאשה כשרה לה - אף הן כשרין לה.

ר"א: זאת אומרת גזלן דדבריהם כשירין לעדות אשה.

מי שראה את החדש ואינו יכול להלך מוליכין אותו על החמור, אפילו במטה.

ואם צודה להם לוקחין בידן מקלות,

ואם היתה דרך רחוקה - לוקחין בידם מזונות.

שעל מהלך לילה ויום מחללין את השבת ויוצאין לעדות החדש,

- ד'אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם במועדס'.

הדרן עלך ארבעה ראשי שנים

פרק שני: אם אינן מכירין אותו - משלחין עמו אחר להעידו.

בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם,

משקלקלו הבייתוסים התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.

אחר - זוג אחר. דאחד לא נאמן

וכן מסתבר כמו דאין מכירין אותו מדובר בזוג, דמשפט כתיב.

והך דבמעשה דרבי נהוראי שהלך להעיד על עד, ומשמע לבדו

א. הלך עמו עוד אחד ולא החשיבוהו מפני כבוד רבי נהוראי,

ב. ר"א: עד אחר היה כבר באושא ורבי נהוראי הצטרף אליו,

וקמ"ל דאפי' מספק שלא יהא שם העד מחללין השבת,

עולא אמר: שקדשו החודש בארץ ישראל.

ר"כ: לא רק עולא, שאדם גדול הוא, נאמן,

אלא הכל נאמנים, שכן עתיד להתגלות הוא, ותנ"ה.

משקלקלו הבייתוסין וכו'.

שפעם אחת ביקשו בייתוסין להטעות את חכמים

שכרו ב' בני אדם בד' מאות זוז, אחד משלנו ואחד משלהם.

שלהם: העיד עדותו ויצא. שלנו, א"ל: עולה הייתי במעלה

אדומים, וראיתיו רבוץ בין שני סלעים, ראשו דומה לעגל,

אזניו לגדי, קרניו לצבי, וזנבו בין ירכותיו.

ואם אינכם מאמינים לי הרי מאתים זוז צרורין בסדיני.

ששמעתי שבקשו בייתוסים להטעות את חכמים, אמרתי:

אלך ואודיעם, שלא יטעוכם אחרים.

א"ל: מאתים זוז נתונין לך במתנה, הפקר ב"ד והשוכרך ילקה.

באותה שעה התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכירין.

בראשונה: השיאו משואות,

משקלקלו הכותים: התקינו שיהו שלוחין יוצאין.

כיצד השיאו משואות, מביאין כלונסאות של ארז ארוכין, וקנים, ועצי שמן,

ונעורת של פשתן. וכורך במשיחה, ועולה לראש החר, ומצית בהן את האור.

ומוליך ומביא, ומעלה ומוריד, עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה כן

בראש החר השני, וכן בראש החר השלישי.

ומאין היו משיאין משואות מהר המשחה לסרטבא, ומסרטבא לגרופינא,

ומגרופינא לחוורן, ומחוורן לבית בלתינ, ומבית בלתינ לא זוו משם, אלא מוליך

ומביא ומעלה ומוריד,

עד שהיה רואה כל הגולה לפניו כמדורת האש.

משיאין לשון יקוד 'וישאם רוד ואנשיו', ומתרגמינן: ואוקדינן דוד.

ת"ר: אין משיאין משואות אלא על החדש שנראה בזמנו

לקדשו, בלילה שאחר ר"ח, דהיינו על חסר, ולא על מלא

א. ולא משיאים גם אמלא משום ר"ח חסר שחל בער"ש

שדוחים למוצ"ש.

ולא יידעו אם הוא חסר ונדחה למוצ"ש או מלא וזמנו במוצ"ש.

וא"ת שיעשו במוצ"ש רק כשהיה מלא עיין יטעו לומר שהיה

מלא ולא עשו משום אונס,

ב. ולא עושים רק על מלא דמשום בטול מלאכה, לעם שני ימים.

הדף היומי לעילוי נשמת: הרב ר' חיים אריה בן רבי גרשון וצוק"ל

[לינק להצטרפות](#)